

[Madsen-Mygdal.]

og som nu Statsministeren har den Dristighed at gentage, at Valutaen blev ødelagt under Venstreministeriet. Jeg maa fastslaa, at den var ødelagt under det radikal-socialistiske Ministerium.

Statsministeren fremsatte i øvrigt Udtalelser, som kunde tyde paa, at han i Virkeligheden anerkender, at det, der vilde være det rigtige, vilde være Tilpasningen. Han gav mig Ret i min Udtalelse om, at det ikke er Tallet, det kommer an paa, og at vi kan leve lige saa godt under lave Tal som under høje Tal, hvad der ogsaa er en Selvfølge, men, sagde Statsministeren, det lader sig bare ikke gøre.

Det lader sig ikke gøre, siger Statsministeren. Dertil vil jeg nu sige, at det lader sig heller ikke gøre at staa imod, hvis det er det Krav, der bliver stillet. Livet spørger nu ikke efter, hvad der lader sig gøre set fra en og anden Organisations Synspunkt — jeg tænker ikke blot paa Fagforeningerne, jeg tænker paa mange andre Organisationer. Hvad man der vil sige, eller hvad en Regering eller Rigsdag vil sige, naar man staar overfor visse Bevillinger — om man vil sige, det er umuligt, det lader sig ikke gøre —, det spørger Livet ikke om, hvis det Krav bliver stillet til Nationen, fordi det økonomiske Liv ligger saaledes uden om os; ønsker vi at leve i dette Folk, maa vi rette os efter de økonomiske Kaar og de Indtægter, der kan bydes os, og saa spørges der ikke, om det lader sig gøre, for saa lader det sig gøre, selvfølgelig.

Der er nu talt saa meget om Landbruget. Jeg skal ikke komme ind paa Statsministerens Udtalelser og hans Beskyldning om, at jeg havde forvrænget dem; vi faar jo Fortrykket, saa kan vi se, hvad der er sagt. Jeg skal kun sige, at naar der nu tales om Landbrugets daarlige Kaar, saa er Landbrugets daarlige Kaar ikke at søge deri, at Indtægten er for lille. Man taler om faldende Priser. Ja, vi er vant til det høje Prisniveau, og nu er vi nede paa knap nok 1914-Priserne. Jeg maa sige, at i al den Tid, jeg har været Landmand, har jeg ingen Sinde oplevet bedre økonomiske Tider end i Aarene 1910—1914. Enhver Landmand, der kan erindre de Tider, vil give mig Ret i, at det er de bedste Tider, vi har haft. Vi havde ikke væsentligt højere Priser paa vore Eksport-

artikler, end vi har nu. Vi er i Dag i Stand til at producere mere end det dobbelte Kvantum. Saa er ganske vist ogsaa Apparatet udvidet, det har medført Forøgelse af Prioritetsgælden, men hvis hele Udgiftsniveauet, de offentlige Byrders Udgiftsniveau ogsaa var nede paa 1914-Niveauet, saa vilde Landbruget meget lettere kunne forrente ikke blot den dobbelte, men den tredobbelte Gæld i Dag, end de kunde forrente den tilsvarende mindre Gæld i 1914.

Det er ikke det, som er i Vejen, men det, som er i Vejen, er, at det danske Landbrug arbejder under et Udgiftsniveau, som er holdt oppe gennem Organisationsaftaler, Arbejdsgiver- og Fagforeningsaftaler, Løn- aftaler og Prisaftaler, saaledes som jeg var inde paa det forleden Aften.

Nu kan man sige: Det er der ikke noget at gøre ved. Ja, det kan man sige, og de Herrer Organisationsledere, de, der er optaget af denne Tanke, af den Velsignelse, som ligger deri, maa saa prøve det, men saa maa de ogsaa vide, at saa graver de en Kløft mellem de to Verdener med hver sit Pristal. Den Kløft kommer af sig selv, og saa maa vi se, hvilken af de to Verdener der klarer sig bedst. Jeg tror, at de klarer sig meget daarligt begge, for de kan ikke undvære hinanden.

Men jeg maa sige til den højtærede Statsminister igen, at det er for godt købt at sige, at jeg, som talte om Kræfternes frie Spil, bad om Hjælp til Landbruget. Nej, jeg bad ikke om Hjælp til Landbruget, jeg bad om, at de Byrder, som var tunge at bære, medens Landbruget havde den dobbelte Indtægt, og som det er meningsløst at opretholde, naar Indtægterne, ikke blot Landbrugets, men ogsaa Arbejdernes synker ned til praktisk talt det halve, maa blive lettet.

Saa fik vi det sædvanlige om Landarbejdernes Løn, Sultelønnen eller Lønnen under Sultegrænsen. Jeg vilde ønske, at de, der taler saa meget om det, vilde undersøge Forholdene nærmere. Jeg kender Landarbejdernes Kaar, og jeg tror ogsaa, at jeg kender — selv om det ikke er saa meget — noget til Byarbejdernes Kaar; og jeg vil indrømme, at der er den Forskel paa Landarbejdernes og Byarbejdernes Kaar, at paa Landet arbejder de meget mere. Men ved Betragtningen af den Løn,